

Hồi 398

Bán bả tiên thi

Ba Lãng thành.

Nhiếp Thiên Hoàn ngồi uống trà ở Động Đình lâu nổi danh khu vực này, Hác Trường Hanh đang tự mình báo cáo tin tức mới nhất từ Thọ Dương truyền về.

Nhiếp Thiên Hoàn nghe xong, lộ xuất vẻ mặt mừng giận khó phân, hòa trộn kinh ngạc và thất lạc mà ngoài Hác Trường Hanh không ai hiểu nổi.

Hác Trường Hanh thấp giọng nói: “Thật khó tin, mấy hôm trước, Dĩnh Thủy bang mời Thuyết thư tiên sinh tới mỗi đêm ba lượt kể chuyện ‘Cao tiểu tử hiềm trúng mỹ nhân kế’ khiến cho toàn thành xôn xao, quái chiêu của Hoang nhân đích xác xuất ra hết lớp nọ tới lớp kia không dứt”.

Động Đình lâu nhìn ra hồ, lầu cao hai tầng, cảnh đẹp Động Đình hồ qua song cửa thấu cả vào tầm ngắm.

Nhiếp Thiên Hoàn trầm ngâm không nói, hiển nhiên nhất thời không tiếp thụ nổi sự thực nằm trong tin tức truyền về.

Hác Trường Hanh nói: “Nếu toàn bộ câu chuyện ‘Cao tiểu tử hiềm trúng mỹ nhân kế’ có bảy tám phần sự thật, đối với Hoàn Huyền sẽ tạo thành tổn hại không nhỏ, càng thấy rằng Hoàn Huyền đối với chúng ta cũng chẳng thành thực gì, thì ra lại giấu giếm chúng ta câu kết với Tiều gia ở Ba Thục, nếu không vì sao con gái Tiều Túng là Tiều Noãn Ngọc lại làm việc cho hắn? Bất quá lần này quả thực Tiều Noãn Ngọc làm mất mặt Tiều gia rồi”.

Nhiếp Thiên Hoàn lẩm bẩm: “Tiều Túng!”.

Hác Trường Hanh nói: “Chẳng trách Hoàn Huyền có thể dễ dàng khống chế Ba Thục, Tiều Túng là ông vua không ngai ở Ba Thục, từ khi diệt được Mao gia liền độc bá Thành Đô, thế lực phát triển khắp đất Thục, khống chế mạch máu kinh tế vùng này, Hoàn Huyền được hắn tương trợ thật như hổ thêm cánh, không lo thiếu thốn tài nguyên, lại khống chế được toàn bộ trung thượng du Trường giang, không thể xem thường. Ài! Không ngờ tin tức trọng đại này lại do Hoang nhân tiết lộ ra”.

Nhiếp Thiên Hoàn tựa như không nghe hắn nói gì, lẩm bầm một mình: “Cao tiểu tử rốt cuộc đại nạn không chết? Không thể như thế được, hắn có đức có tài gì? Lại có thể ứng phó tuyệt kỹ dùng độc danh chấn thiên hạ của Tiều gia”.

Hác Trường Hanh nói: “Chuyện này thật quả khó tin, bất quá tôi cho rằng phải có thực, bởi nếu Cao Ngạn nhất mệnh ô hô thì làm sao giấu được?”.

Nhiếp Thiên Hoàn hít sâu một hơi thở, ánh mắt ngổ ngàng, gật đầu: “Đúng! Vậy thì Cao tiểu tử đúng là mệnh lớn. Rốt cuộc chúng ta nên cao hứng hay thất vọng? Nhã nhi đối với chuyện này sẽ có phản ứng gì? Ài! Ta nguyên rửa tổ tông mười tám đời Hoang nhân, lại dám mang cả chuyện đánh cuộc giữa Yến Phi và ta công bố với mọi người, làm giảm uy danh của bọn ta”.

Hác Trường Hanh nói: “Về mặt này Hoang nhân cũng đã có phần nể mặt chúng ta, không hề nói đến chuyện Yến Phi thành công cứu người giữa vòng vây mà thắng cược...”.

Nhiếp Thiên Hoàn thở dài: “Cái gì mà Yến Phi cùng ta đại chiến một trăm hồi, vì không phân thắng phụ nên mới anh hùng trọng anh hùng, ta sẵn khoái đáp ứng không can thiệp chuyện tình giữa Nhã nhi và Cao tiểu tử. Mẹ nó! Còn gì bịa đặt khoa trương hơn không chứ? Truyền đến tai Hoàn Huyền thì y sẽ nghĩ gì đây?”.

Hác Trường Hanh nói: “Về phương diện này bọn ta lại không cần lo lắng, chỉ cần Hoàn Huyền không quá ngu xuẩn thì sẽ biết rõ tác phong khoa trương của Hoang nhân, đặc biệt là Trác Cuồng Sinh, hưởng hồ lại là chúng ta nhờ y giết chết Cao tiểu tử. Chúng ta cần lo là Thanh Nhã sau khi biết chuyện này sẽ nghĩ gì sau khi biết chuyện”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Hiện giờ tâm tình ta rất bối rối, ngươi bảo ta phải làm sao đây?”.

Hác Trường Hanh nói: “Tốt nhất là đừng nghĩ đến”.

Nhiếp Thiên Hoàn thất thanh: “Cái gì? Làm sao không nghĩ cách được?”.

Hác Trường Hanh cười khở: “Sự tình phát triển đã ra ngoài tầm kiểm soát, chúng ta không đủ sức với tới nữa rồi, chỉ hy vọng Thanh Nhã có thể lượng giải tâm ý của bang chủ, không làm chuyện gì quá đáng”.

Nhiếp Thiên Hoàn muốn nói nhưng không nên lời.

Hác Trường Hanh lộ vẻ do dự, một lúc sau mới hạ quyết tâm nói: “Cao tiểu tử không chết, cũng không phải quá tệ, giả thiết Thanh Nhã thực sự yêu thương hắn, bang chủ có thể tiếp thụ được không?”.

Nhiếp Thiên Hoàn ngẩn người, đoạn rầu rĩ nhìn hấn nói: “Ta có thể làm gì? Nếu ta có thể quyết định, đương nhiên là không được rồi, nhưng con gái lớn không thể giữ mãi ở nhà, ài! Ta làm sao có thể nhẫn tâm trách mắng nó?”.

Hác Trường Hanh nói: “Nếu Cao tiểu tử không phải là Hoang nhân, bang chủ có phản đối hấn như thế không?”.

Nhiếp Thiên Hoàn nói: “Đó không phải là vấn đề thân phận Hoang nhân của hấn, mà là vấn đề nhân phẩm. Tiểu tử này nổi tiếng ham mê tử sắc, mà chữ sắc lại đặt lên đầu, sợ nhất là hấn chơi đùa với tình cảm của Nhã nhi, nhân phẩm như vậy sao có thể là người chồng tốt được?”.

Hác Trường Hanh nói: “Nói tới ham mê tử sắc, những người lăn lộn giang hồ như chúng ta ai mà không thế? Cao tiểu tử hai lần giải thoát Thanh Nhã khỏi tay Hoang nhân, lại dám đến Ba Lăng, ắt phải có thành ý”.

Ánh mắt hoang mang của Nhiếp Thiên Hoàn biến thành sắc nhọn, trừng trừng nhìn Hác Trường Hanh: “Người lại nói tốt cho Cao tiểu tử, phải chăng muốn tác hợp cho chúng?”.

Hác Trường Hanh nói: “Xin bang chủ hiểu rõ, tôi chỉ nghĩ thay cho Thanh Nhã, nếu nó đã quyết định chuyện gì e là không ai lay chuyển được”.

Nhiếp Thiên Hoàn gượng cười: “Người nói đúng! Ài! Không lẽ Nhã nhi thực lòng ưng ý Cao tiểu tử? Chẳng phải nó ghét nhất nam nhân hoa thiên tử địa sao? Nói về bề ngoài, Cao tiểu tử quả thực không có gì để nói. Nếu Nhã nhi yêu Yến Phi, ngược lại ta sẽ dễ dàng tiếp thụ. Luận võ công, mười tiểu tử như Cao Ngạn cũng đánh không lại Nhã nhi. Đúng! Đúng lắm! Tốt nhất là đừng nghĩ ngợi gì, trong tình huống này cứ mặc trời sắp đặt là cách hay nhất”.

Ngung chút lại nói tiếp: “Bắc Phủ binh xuất phát rồi”.

Hác Trường Hanh nói: “Bắc Phủ binh đúng như đã biết binh phân nhị lộ tiến về phía nam, trận chiến ác liệt đầu tiên sẽ xảy ra trong vài ngày tới”.

Nhiếp Thiên Hoàn hai mắt lấp lánh tinh quang, bình tĩnh nói: “Ta đã ước hẹn với Hoàn Huyền, khi tin tức về trận đại bại đầu tiên của Bắc Phủ binh truyền về chính là lúc chúng ta tiêu trừ Dương Toàn Kỳ và Ân Trọng Kham”.

Hác Trường Hanh nói: “Chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ, một trăm năm mươi chiến thuyền chỉ chờ bang chủ hạ lệnh một tiếng”.

Nhiếp Thiên Hoàn liền tiếp thốt lên hai tiếng hảo!, đoạn từ từ nói: “Trường Hanh đi đi, ta muốn được yên lặng một lúc”.

oOo

Tôn Ân từ chỗ tiềm tu bay lên, tới tận vách núi cao nhìn ra biển lớn, tinh thần dâng lên tới đỉnh cao. Yến Phi cuối cùng đã tới.

Từ Biên Hoang Tập trở về, Hoàng Thiên đại pháp của lão không ngừng đột phá tiến lên, đạt tới cảnh giới thiên nhân giao cảm. Tiếc là lão cũng hiểu rõ, mỗi phân tinh tiến là một phân xa rời Tiên môn khai mở. Đạo lý rất đơn giản, chỉ có Thái Dương chân hỏa và Thái Âm chân thủy lưỡng cực tương giao sinh ra năng lượng mới có thể phá tan hư không, phi thăng mà đi, thoát khỏi giam cầm của nhân thế ảo mộng này. Lão đã sở hữu Thái Dương chân hỏa ở mức cao nhất, có được một nửa năng lực để phá không mà đi, nhưng lại thiếu mất nửa kia Thái Âm chân thủy. Nếu lão có thể luyện lại từ đầu, đương nhiên sẽ không chỉ thiên về một phía, tiếc là hối hận cũng không đảo ngược được, có thể tự mình phế bỏ võ công làm lại từ đầu sao? Như vậy đâu được, tuổi tác của lão không cho phép làm như thế. Thái Dương chân hỏa cũng phân âm phân dương, bản thân tự đã đầy đủ, ngờ đâu đối với việc mở cửa Tiên môn hiện thời lão chỉ nắm được một nửa chiếc chìa khoá, nửa kia nằm trong tay Yến Phi. Tu vi Thái Dương chân hỏa càng cao, càng khó lòng ra sức về phương diện Thái Âm chân thủy, bởi hai loại năng lực cực đoan tương phản này bình thường bài xích lẫn nhau, chỉ cần sơ xuất một chút là dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Nhưng hai loại sức mạnh tương phản này trong tình huống tối cực đoan, vật cực tất phản, sẽ hấp dẫn lẫn nhau giống như khi xảy ra tam bội hợp nhất. Thứ lực hấp dẫn này không có sức mạnh nào trên đời thay đổi hay cản trở được.

Yến Phi tuy sở hữu một dạng chân hỏa chân thủy cân bằng nào đó, nhưng vẫn chưa đáng kể, chưa đạt tới năng lực khai mở Tiên môn, thế nhưng nếu phá được chân hỏa trong mình Yến Phi, buộc chàng thi triển kỳ công Thái Âm chân thủy, lão có thể lợi dụng lực hấp dẫn kỳ diệu giữa chân hỏa và chân thủy hút sạch chân thủy của chàng làm của mình, sau đó sẽ thuận phục tu luyện, khi đó thì khai mở Tiên môn là việc tháng ngày thôi. Yến Phi đã tới, đang không ngừng tiếp cận, mục đích hẳn phải là Kiến Khang. Trên thế gian này người duy nhất có thể khiến lão thấy lại Tiên môn đã tới. Lão sẽ gửi chiến thư tới Yến Phi, định kỳ quyết chiến. Thu thập xong Yến Phi, thanh uy Thiên Sư quân sẽ dâng lên rất cao, coi như lão đã tận tâm lần cuối với Thiên Sư đạo do tay mình sáng lập.

oOo

Đám Mộ Dung Chiến, Trác Cuồng Sinh, Vương Trấn Ác, Cao Ngạn, Điều Mạnh tới Bắc môn, Thác Bạt Nghi, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt Âm Kỳ và gần năm chục cao thủ tinh nhuệ đang đợi, ai nấy vũ trang đầy đủ, phần lớn còn mang theo cung cứng tên mạnh. Bọn họ tụ tập ở sân dịch trạm, hơn trăm chiến mã dự bị sẵn bên cạnh.

Trác Cuồng Sinh nói: "Phương tổng tuần đâu?".

Phương Hồng Sinh là linh hồn của hành động lần này, không thấy lão đương nhiên cảm thấy kỳ quái.

Thác Bạt Nghi lung đeo đại đao và đoản mâu hân hoan nói: "Tới rồi!".

Phương Hồng Sinh có Giang Văn Thanh và Phí Nhị Phiệt kèm hai bên bước vào quảng trường, tới thẳng trước mặt chúng nhân, đặc ý nói: "Chắc chắn ẩn náu ở gian nhà hoang phía tây bắc".

Góc tây bắc có hơn trăm gian nhà nát bị bỏ hoang, Hoang nhân gọi là Bắc phế khu.

Mộ Dung Chiến hỏi: "Phát hiện địch tung như thế nào?".

Phương Hồng Sinh đáp: "Sau khi trở về, ta men theo ngoại vi Biên Hoang Tập làm một vòng, đến Bắc phế khu thì có phát hiện. Sợ đã thảo kinh xà, ta không dám tiến vào tìm kiếm, chỉ đi một vòng nhỏ quanh khu nhà đổ này, nhưng lại không nghĩ thấy khí vị địch nhân nữa. Ta khẳng định kẻ địch náu ở đó và thích khách ở Trần Hoàng Cương là một người".

Cao Ngạn hăm hè: "To gan thật! Trêu vào bọn ta rồi còn dám trốn đến Biên Hoang Tập".

Trác Cuồng Sinh nói: "Thế mới gọi là nghệ cao gan lớn, nếu chúng ta có thể tìm thấy hãn trước lúc tà công của hãn hồi phục thì sẽ đỡ được khá nhiều sức lực. Vì vậy hành động phải mau lẹ không chậm trễ, xin Chiến soái hạ lệnh".

Mộ Dung Chiến nhìn đám chiến mã nói: "Tiếng vó ngựa sẽ làm địch nhân cảnh giác, vì vậy chúng ta bỏ ngựa không dùng. Ta và Phương tổng tuần, Thác Bạt đương gia, Trác quán chủ, Hồng lão bản năm người vào trong tìm người. Những người còn lại do đại tiểu thư chỉ huy, làm sao bao vây kín phế khu. Người này là một Hoa Yếu khác hoặc là Vạn Sĩ Minh Dao lợi hại nhất của Bí tộc, tuyệt không được coi thường".

Mọi người không dám gây ồn ào, gặt đầu đồng ý.

oOo

Vương Hoảng đi rồi, Tư Mã Nguyên Hiễn về mặt hơn hở vừa đến. Trải qua chiến dịch đêm qua, ít nhất là bề ngoài hấn không còn e dè trước Tống Bi Phong, lần này gặp mặt đương nhiên không có gì lúng túng.

Tư Mã Nguyên Hiễn ngồi xuống rồi hung phấn nói: “Can Quy lần này hại người rồi cuộc lại hại mình, tự mình lãnh hậu quả, khác gì chúng ta cho Hoàn Huyền một cái tát thật đẹp mắt, cha ta cao hứng không biết bao nhiêu mà kể, nhưng cũng lấy làm kỳ quái làm sao chúng ta có thể nắm được hành động của Can Quy như thế. Đừng trợn mắt nhìn ta, ta không hề thấu lộ bí mật của Nhậm Thanh Thị. Úi chà! Suýt thì quên, cha ta hỏi trong đám Kiến Khang lục hữu kẻ nào là gian tế, ta nói phải hỏi Lưu huynh mới biết rõ”.

Lưu Dụ có cảm giác cổ quái Tư Mã Nguyên Hiễn như bằng hữu, thản nhiên nói: “Trong số họ không có ai là gian tế”.

Tư Mã Nguyên Hiễn rất ngạc nhiên.

Đồ Phụng Tam giải thích: “Can Quy hẳn đã kiểm được tin tức về cuộc tụ hội từ kênh khác. Cứ nghĩ rằng hấn sẽ phun độc thủy vào đầu là minh bạch, nếu nhằm thẳng vào giữa sương phòng phún xạ, nhất định sẽ phạm cả đến người của mình, cây thủy pháo đó có thể điều chỉnh được phạm vi phún xạ, bọn ta đã tìm được thủy pháo từ dưới đáy sông, thấy nó đã được điều chỉnh để bao trùm phạm vi lớn nhất. Từ đây có thể phán đoán mục tiêu của Can Quy là toàn bộ những người có mặt trong sương phòng, nếu trong đó có người của hấn, hấn đâu có làm vậy”.

Tư Mã Nguyên Hiễn gật đầu: “Lại là các vị suy nghĩ chu đáo”.

Tống Bi Phong hỏi: “Tình hình tù binh thế nào?”.

Tư Mã Nguyên Hiễn đáp: “Đám người này của Can Quy đều là kẻ hung hấn không sợ chết, nếu không có Tống thúc tự tay xuất thủ, e là không lưu lại được kẻ sống nào. Hiện tại chỉ có ba tên bị thương chưa chết, đời tình trạng bọn chúng khá hơn, cha ta sẽ phái người có chuyên môn đặc biệt tiếp đãi, đừng hòng che giấu nửa câu. Cha ta thường nói không ai chịu nổi nghiêm hình bức cung, chỉ là khi nào thì suy sụp khuất phục thôi”.

Ba người đều cảm thấy lạnh lòng, không phải vì Tư Mã Đạo Tử dùng hình tàn khốc, mà vì cách nhận định của hấn tỏ rõ là người thiên tính lạnh lùng tàn nhẫn mới có niềm tin như thế. Đặc biệt là Tống Bi Phong đã trải qua sinh hoạt Tần Hoài tửu phong lưu ở Tạ gia lâu dài càng cảm thấy khó có thể dụng hình đối với một người mạnh khỏe bằng xương bằng thịt, có cảm giác bình thường.

Tư Mã Nguyên Hiến nói: “Lần này nhanh chóng giết được Can Quy, cha ta cao hứng vô kể, đang nghĩ sẽ trọng thưởng các vị thế nào, ta nói với ông ấy các vị muốn có cơ hội lập công với triều đình, cha đồng ý, nói sẽ cân nhắc kỹ, lại mời Lưu huỳnh, Đồ huỳnh và Tống thúc hôm nay vào hoàng cung cùng ông ấy dùng Ngọ thiện. Ta sẽ phụ trách dẫn đường, đi cùng ba vị”.

Lưu Dụ và Đồ Phụng Tam đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy thành quả này đoạt được không dễ. Từ Biên Hoang ra đi tiến vào hoàng cung, hành trình trải bao sóng gió, con đường thật quả gian nan.

Đương nhiên vẫn không thể loại trừ khả năng Tư Mã Đạo Tử tính cách sài lang thô chết mỗ chó săn, thừa cơ giết chết bọn họ. Nếu như nhãn quan Tư Mã Đạo Tử thiện cận như vậy, cho rằng con thỏ khôn ngoan Can Quy quan trọng hơn hai con thỏ khác là Hoàn Huyền và Tôn Ân, bọn họ cũng đành nhận mệnh. Lần này không mao hiểm cũng không được, nếu không bao nhiêu nỗ lực quá khứ coi như trôi theo dòng nước. Khả năng lớn nhất là Tư Mã Đạo Tử đã hoàn toàn thay đổi cách nhìn về bọn họ, cho rằng bọn họ trung thành làm việc cho hấn, ít nhất là cho đến trước khi Hoàn Huyền và Tôn Ân bị đánh bại, quyết định lợi dụng bọn họ, vì vậy mới lấy uy thế hoàng cung nhiếp phục họ, lấy vinh dự hoàng triều lung lạc bọn họ. Đó là cách giải thích hợp lý hơn.

Tư Mã Nguyên Hiến đột nhiên hạ giọng nói: “Có một việc ta vốn không định nói với các vị, nhưng thực sự vì ta coi các vị là chiến hữu, nếu giấu giếm thì còn gì là nghĩa khí giang hồ”.

Lưu Dụ ngạc nhiên: “Rốt cuộc là chuyện gì?”.

Đồ Phụng Tam và Tống Bi Phong đều trở nên khẩn trương, chú ý lắng nghe.

Tư Mã Nguyên Hiến nói: “Cha ta đến bây giờ mới yên tâm về các vị, với tính cách của Hoàn Huyền, các vị giết chết thủ hạ đại tướng đặc lực nhất của y như thế, nhất định y sẽ báo thù. Vì vậy bây giờ chúng ta biến thành cùng hội cùng thuyền, vinh nhục cùng hưởng”.

Lưu Dụ thoát cảm thấy nhẹ người, thuận miệng hỏi: “Đã như vậy vì sao vương gia không chịu tin nhiệm Lưu Lao Chi? Chẳng phải là hấn cũng đã giết chết Vương Cung hay sao?”.

Tư Mã Nguyên Hiến hừ lạnh: “Các vị sao có thể giống như hạng tiểu nhân phản phúc ấy được? Hấn có thể phản bội Hoàn Huyền, cũng có thể phản bội triều đình, thêm nữa hấn không hề báo cáo việc Nhậm Thanh Thị với cha ta, cha đã không còn hy vọng gì ở hấn nữa”.

Đồ Phụng Tam nói: “Công tử có thể hoàn toàn tín nhiệm bọn ta, mọi người đối xử với nhau theo nghĩa khí giang hồ, vĩnh viễn không thay đổi”.

Lưu Dụ hiểu rõ Đồ Phụng Tam không hề nói hoang, chỉ là không nói đến tình huống đã thấy rõ cuộc đấu với Hoàn Huyền là trước tiên bại sau mới cầu thắng, khi đó thì Đại Tấn sớm muộn cũng không còn, căn bản không tồn tại vấn đề thành tâm cống hiến nữa. Thâm nghĩ nếu có thể bảo vệ tính mệnh Tư Mã Nguyên Hiến, nhất định mình sẽ làm. Đó chính là nghĩa khí giang hồ.

Tư Mã Nguyên Hiến thở dài: “Đêm qua ta hưng phấn không nhắm mắt được, lần này còn kích thích hơn so với trận đấu với Hác Trường Hanh trên Đại Giang. Kỳ diệu nhất là mọi chuyện đều thuộc về suy đoán, đến tận lúc hành động vẫn hoang mang không biết bắt đầu ở đâu, liền tiếp phải tùy cơ ứng biến, đến thời điểm cuối cùng mới may mắn nắm được hành tung đối phương trước một bước, quá trình thật kinh tâm động phách, giống như cao thủ quyết đấu phân thắng bại trong chớp mắt, cảm giác này thật hết sức động lòng”.

Đồ Phụng Tam nịnh hất: “Tất cả là nhờ công tử lãnh đạo tài giỏi”.

Khuôn mặt tuần tú của Tư Mã Nguyên Hiến đỏ bừng, nói: “Trước mặt các vị ta đâu dám xưng anh hùng? Bất quá đích xác ta đã học được rất nhiều thứ. Chỉ cần các vị gắng sức vì triều đình, Tư Mã Nguyên Hiến ta bảo đảm triều đình sẽ không bạc đãi các vị”.

Lưu Dụ nghĩ đến ước hẹn đêm nay với Lý Thục Trang, thuận miệng hỏi: “Cao môn Kiến Khang phản ứng thế nào về chuyện này?”.

Tư Mã Nguyên Hiến đáp: “Đương nhiên là vang động toàn thành, từ sớm đã có đại thần hỏi cha là chuyện gì. Cha chỉ nói ra một nửa sự thật, đương nhiên không tiết lộ quan hệ giữa Can Quy và Hoàn Huyền, cũng không đề cập đến các vị, chỉ nói ta thành công bắt giết được một tên đại đạo nhiều năm gây tai họa ở Ba Thục, cũng chỉ ra rằng Can Quy là hung đồ giết chết chủ nhân Mao gia ở Tứ Xuyên, sẽ mang thi thể hắn treo ở Ngọ môn thị chúng ba ngày”.

Tống Bi Phong lắc đầu thở dài: “Không ngờ Can Quy tung hoành bao năm lại có kết quả này”.

Lưu Dụ lại hỏi: “Đại lão bản Hoài Nguyệt lâu có phản ứng gì?”.

Tư Mã Nguyên Hiến hai mắt sáng lên, nói: “Đêm qua ta thân đứng ra nhận lỗi, đáp ứng tu bổ lại đông sương phòng tăng năm. Hay là chúng ta chọn ngày tới đó phong lưu khoái hoạt, nhớ lại hành động oanh liệt giết chết Can Quy có được không?”.

Ba người đều không biết đối đáp thế nào, cảm nhận sâu sắc ảnh hưởng của Lý Thực Trang tại Kiến Khang.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>